

Sygn. akt I UK 373/16

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z odwołania J. K.
przeciwko Dyrektorowi Wojskowego Biura Emerytalnego w K.
o zwrot świadczenia i odsetki,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 października 2016 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 14 kwietnia 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 września 2013 r. Sąd Okręgowy w K. VIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych - rozpoznając odwołanie J. K. w związku z niewydaniem decyzji przez Wojskowe Biuro Emerytalne w K. - oddalił odwołanie w części dotyczącej zasądzenia i wypłaty kwoty 93.468,21 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 29 grudnia 2005 r. do dnia zapłaty (pkt I); żądanie zasądzenia odszkodowania w kwocie 11.900 zł z odsetkami od dnia 29 grudnia 2005 r. przekazał zaś do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K. Wydział I Cywilny (pkt II), a żądanie wypłaty emerytury za miesiące czerwiec i lipiec 2003 r. oraz zasądzenie i wypłatę odsetek ustawowych liczonych od dnia 29 grudnia 2005 r. od kwoty 31.488,40 zł przekazał organowi emerytalnemu do rozpoznania jako nowe żądanie (pkt III).

Na skutek apelacji ubezpieczonego Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2015 r. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie I oraz poprzedzającą go

decyzję organu rentowego z dnia 10 listopada 2011 r. i zobowiązał Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w K. do zwrotu J. K. kwoty 93.468,21 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 24 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie apelację oddalił.

W ocenie Sądu odwoławczego pismo organu rentowego z dnia 10 listopada 2011 r., informujące o braku podstaw do zwrotu dochodzonej kwoty, spełnia cechy decyzji administracyjnej. W konsekwencji pismo wnioskodawcy skierowane do Sądu potraktowano jako odwołanie od decyzji, a nie jako skargę na bezczynność organu rentowego.

Skargę kasacyjną złożył wnioskodawca. Zaskarżył wyrok w całości (również w części korzystnej dla siebie) zarzucając rozstrzygnięciu naruszenie:

- art. 31 ust. 3 i ust. 5 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (zwanej dalej ustawą) a polegające na jego niewłaściwym zastosowaniu co do ustalenia terminu wypłaty nie wypłaconych w terminie świadczeń i odsetek, gdy norma ta dotyczy jedynie bezczynności w zakresie nie wydania decyzji o ustaleniu prawa do świadczeń i wypłaty pierwszego świadczenia, a nie dotyczy ona wypłaty dalszych świadczeń, których termin wypłaty reguluje art. 41 ust. 1 i art. 43 ust. 1 ustawy,

- art. 48a ustawy i art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przez nie właściwe zastosowanie, gdyż nie dostrzeżono, że te normy prawa regulują także termin początku wypłaty odsetek od nie wypłaconych w terminie świadczeń i jest on zależny jedynie od daty popełnienia błędu i wymagalności tych świadczeń a właściwy termin ich wypłaty jest określony w art. 41 ust. 1 i art. 43 ust. 1 ustawy,

- art. 34 ust. 1 ustawy przez jego nie zastosowanie, gdyż błędnie wywiedziono że ta norma prawa nie określa właściwości organu rentowego do rozstrzygnięcia czy organ rentowy dopuścił się nienależytego wykonanie obowiązków nakazanych ustawą i naprawy szkody jak powstała wskutek nie należytego wykonania obowiązków wynikających z ustawy,

- art. 41 ust. 1 ustawy przez jego nie zastosowanie gdy w sprawie ubezpieczony miał ustalone prawo do świadczeń i ich wypłaty w terminie określonym decyzją z dnia 27.06.2000 r. a nie wypłacono świadczeń za 06.2003 r. i

dalsze okresy, jak i nie wypłacono po wyroku SA w (...) z dnia 24.02.2009 r. III AUa (...) świadczeń uzyskanych na podstawie błędnych decyzji z dnia 30.06.2003 r. i z dnia 24.07.2003 r., które to nakazały zwrócić w terminie 30 dni od ich doręczenia te świadczenia jako nie należne, a te świadczenia były należnie wypłacone ubezpieczonemu w okresie od 06.2001 r. do 10.05.2003 r. w wysokości 93.468,21 zł i to mimo że wyżej cytowany wyrok SA w (...) w sentencji zmienił prawomocnie treść tych decyzji rozstrzygając że te świadczenia nie podlegają zwrotowi na rzecz organu rentowego, gdyż były należnie wypłacone ubezpieczonemu,

- art. 43 ust. 1 ustawy poprzez jego niezastosowanie, gdyż nie wypłacono tych świadczeń wraz z odsetkami liczonymi od dnia popełnienia błędu, tj. od 7.07.2003 r., w którym doręczono błędną decyzję z dnia 30.06.2003 r. i nie wykonano tego w dniu ustalonym jako termin płatności po wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 24.02.2009 r.,

- art. 32 ust. 1 w związku z art. 33 ust. 1 ustawy, gdyż nie dostrzeżono, że mimo ujawnienia okoliczności wskazanych w Sądzie Apelacyjnym w (...) z dnia 24.02.2009 r. organ rentowy nie wykonał obowiązków z urzędu dopuszczając się bezczynności - nie wydał samoistnie z urzędu decyzji: w zakresie nie wypłaconych w terminie świadczeń, w zakresie wstrzymania wypłaty świadczeń (art. 44 ust. 2 ustawy), w zakresie zwrotu posiadanych bez podstawy prawnej świadczeń ubezpieczonego od 29.12.2005 r. i w zakresie rozstrzygnięcia i naprawy szkód wynikłych z błędu organu rentowego, także nie wydano decyzji rozstrzygających roszczenia ubezpieczonego przekazane organowi w 2003 r. i w dalszych latach a dotyczące nie wykonania przez organ rentowy wyżej wskazanych czynności a które jest on zobowiązany wykonać z urzędu,

- art. 33 ust. 1 ppkt 1 ustawy przez jego nie zastosowanie, gdyż nie dostrzeżono że organ rentowy dopuścił się także bezczynności nie wykonując jakiejkolwiek czynności z urzędu mimo że powziął wiadomości o istotnych okolicznościach mających wpływ na prawo do świadczeń i ich wypłatę jak i wstrzymanie ich wypłaty, a zostało to ujawnione w wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 24.02.2009 r.,

- art. 200 § 1 k.p.c. przez jego błędne zastosowanie, gdy w sprawie z mocy art. 34 ust. 1 ustawy organem właściwym jest organ rentowy, a kontrolę Sądową nad nim sprawują Sądy ubezpieczeń społecznych,

- art. 227 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przez jego nie zastosowanie gdyż przedstawiane przez ubezpieczonego dowody uzasadniały fakty istotne dla właściwego rozstrzygnięcia sprawy, a ich pominięcie spowodowało, że Sąd pierwszej i drugiej instancji oceniając jedynie wybiórczo dowody nie dokonał oceny na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, co także narusza art. 233 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c.

- art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przez jego naruszenie gdyż w uzasadnieniu brak jest wskazania dlaczego innym dowodom wskazanych przez ubezpieczonego odmówił wiarygodności i mocy dowodowej oraz dlaczego wnioski ubezpieczonego nie zostały rozstrzygnięte,

- art. 378 § 1 zdanie pierwsze k.p.c. przez jego niezastosowanie i przekroczenie granic apelacji, gdyż ubezpieczony nie zaskarżał w niej dwu zdaniowego pisma organu rentowego z dnia 10.11.2010 r. jako decyzji, również organ rentowy nie wykazał, że to pismo jest decyzją jak i brak jest oceny Sądu I instancji że to pismo jest decyzją,

- art. 378 § 1 zdanie drugie k.p.c. w związku z art. 386 § 2 k.p.c. 379 pkt 1 i art. 379 pkt 3 k.p.c. poprzez nie zniesienie postępowania i nie przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

13. art. 379 pkt 1 k.p.c. gdyż przekroczone drogę sądową w ten sposób, że bez wniosku ubezpieczonego, czy też organu rentowego i mimo że Sąd pierwszej instancji także nie badał i nie rozstrzygnął czy pismo organu rentowego z dnia 10.11.2011 r. jest decyzją, to Sąd drugiej instancji arbitralnie (bez wskazania podstawy prawnej i elementów tej oceny) ocenił, że to dwu zdaniowe pismo jest decyzją jak i bez decyzji organu rozstrzygnięto merytorycznie w pkt I sentencji zaskarżonego orzeczenia,

- art. 379 pkt 3 k.p.c. przez jego nie zastosowanie i zniesienie postępowania w tym zakresie, w sytuacji gdy Sąd pierwszej instancji wydał rozstrzygnięcie sprzeczne z wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 24.02.2009 r., który to Sąd

rozstrzygnął, że wypłacone w okresie od 1.06.2001 r. do 10.05.2003 r. świadczenia nie podlegają zwrotowi,

- art. 383 k.p.c. przez jego nie zastosowanie, gdy w sprawie powód rozszerzył żądanie o wypłatę świadczeń za czerwiec i lipiec 2003 r. a Sąd drugiej instancji nie wskazał tego w zaskarżonym orzeczeniu i nie przekazał tego roszczenia organowi rentowemu,

- art. 385 k.p.c. przez niewłaściwe zastosowanie, gdy w sprawie apelacja była zasadna,

- art. 386 § 1 k.p.c. przez jego błędne zastosowanie, gdy w sprawie zachodzi nieważność postępowania Sądu I instancji,

- art. 386 § 2 k.p.c. przez jego nie zastosowanie, gdy w sprawie zachodzi nieważność postępowania Sądu pierwszej instancji,

- art. 467 § 4 pkt. 1 do 3 k.p.c. przez jego nie zastosowanie i to w sytuacji, gdy pismo organu z dnia 10.11.2011 r. nie będące decyzją nie spełnia także wymogów tą normą nakazanych,

- art. 476 § 2 k.p.c., gdyż norma ta stanowi że sąd jest właściwy do sprawy wynikłych z ubezpieczeń społecznych i sprawy te wynikają z norm prawa wskazanych w ustawach emerytalnych zatem i postanowienia art. 34 ust. 1 ustawy wyznaczają również taką sprawę,

- art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. przez jego błędne zastosowanie, gdyż w sprawie oczywiste jest, że roszczenia ubezpieczonego pierwsze z dnia 28.07.2003 r. i kolejne zostały przekazane temu organowi przed wniesieniem odwołania na bezczynność zarówno z urzędu jak i na roszczenia ubezpieczonego,

- art. 477¹⁴ § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przez jego nie zastosowanie, gdy w sprawie w pełni zachodzą przesłani tą normą regulowane, to jest bezczynność organu, tak z urzędu, jak i na roszczenia ubezpieczonego i to trwająca od 2003 r.,

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. wskazał na:

- występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, sprowadzającego się do dwóch pytań, pierwsze, czy art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. w każdym przypadku nakłada na sąd obowiązek przekazania jako nowych żądań

ubezpieczonego, które już wcześniej zostały przekazane, drugie, czy art. 467 § 4 k.p.c. ma zastosowanie do oceny, że pismo organu rentowego jest decyzją, czy też ocena ta nie jest w przypadku sądu ograniczona,

- potrzebę wykładni art. 34 ust. 1 ustawy o zaopatrzenie emerytalne żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin. Zdaniem skarżącego Sąd odwoławczy przyjął, że ten przepis jest samodzielną podstawą do dochodzenia roszczeń odszkodowawczych stosownie do przepisów prawa cywilnego,

- nieważność postępowania, gdyż Sąd pierwszej instancji przekroczył drogę sądową i wydał sprzeczne rozstrzygnięcie w sprawie, która została już prawomocnie osądzona w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2008 r. i wyroku Sadu Apelacyjnego w [x] z dnia 24 lutego 2009 r. (art. 379 pkt 1 i 3 k.p.c.),

- oczywistą trafność skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie spełnia kryteriów umożliwiających jej skierowanie do rozpoznania merytorycznego.

Dalsze rozważania trzeba poprzedzić spostrzeżeniem, że realnym przedmiotem sporu na tym etapie procedowania, jest żądanie zapłaty odsetek od kwoty 93.468,21 zł za okres od dnia 29 grudnia 2005 r. do dnia 23 grudnia 2011 r. Skarga kasacyjna zgodnie z art. 398² § 1 k.p.c. w związku z art. 398¹ § 1 k.p.c. przysługuje od orzeczeń merytorycznych (z wyjątkiem postanowień w przedmiocie odrzucenia pozwu albo umorzenia postępowania). Oznacza to, że postanowienia Sądu pierwszej instancji o przekazaniu żądań do Sądu Rejonowego w K. i organu rentowego, wobec których apelacja (zażalenie) wnioskodawcy została oddalona, nie podlega rozpoznaniu w postępowaniu kasacyjnym. Trzeba przy tym dodać, że wniesienie przez ubezpieczonego skargi kasacyjnej również w części przyznającej mu zwrot kwoty 93.468,21 zł nie może okazać się skuteczne. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd uzależniający uprawnienie do wniesienia środka zaskarżenia od istnienia *gravamen*, czyli pokrzywdzenia strony orzeczeniem sądu niższej instancji. Pokrzywdzenie to polega na niekorzystnej dla strony różnicy

między zgłoszonym przez nią żądaniem a sentencją orzeczenia, wynikającej z porównania zakresu żądania z treścią rozstrzygnięcia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 1936 r., C III 1030/35, OSN 1937 nr 1, poz. 11, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 października 1950 r., ŁC 990/50, PIP 1950 nr 2, s. 359, uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 1997 r., I CKN 57/97, OSNC 1997 nr 11, poz. 166, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 września 1997 r., III CKN 152/97, LEX nr 50615, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2003 r., I CKN 382/01, LEX nr 109434, czy postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2006 r., II CZ 22/06, LEX nr 196615). Pojęcie *gravamen* leży u podstaw konstrukcji środków zaskarżenia takich jak apelacja oraz nadzwyczajny środek zaskarżenia w postaci skargi kasacyjnej. Wskazać należy, że przesłanką zaskarżenia orzeczenia w postępowaniu cywilnym jest istnienie interesu prawnego w kwestionowaniu orzeczenia. Interes prawny w zaskarżeniu orzeczenia, określany mianem *gravamen*, oznacza zatem pokrzywdzenie polegające na niekorzystnej dla strony różnicy między zgłoszonym przez nią żądaniem a sentencją orzeczenia, wynikającej z porównania zakresu żądania i treści rozstrzygnięcia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 kwietnia 2014 r., I UK 382/13, LEX nr 1467120).

Przedstawione powyżej uporządkowanie ma znaczenie dla wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej. Przy tak zakreślonym przedmiocie sporu (co wnioskodawca ignoruje) przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadziłoby do rozstrzygnięcia podniesionego przez skarżącego zagadnienia prawnego. Sąd drugiej instancji nie orzekał o przekazaniu „nowych” żądań wnioskodawcy innemu sądowi, czy też organowi rentowemu. Mając na uwadze, że skarga kasacyjna przysługuje od wyroku sądu drugiej instancji zrozumiałe stało się, że tematyka związana z art. 477¹⁰ § 2 k.p.c., którego Sąd Apelacyjny w (...) nie stosował, nie mogłaby stać się płaszczyzną rozważań Sądu Najwyższego. Trzeba w tym miejscu przypomnieć, że podstawowym zadaniem Sądu Najwyższego jest stanie na straży jednolitości orzecznictwa i kontroli jego legalności. Komunikatywny jest zatem warunek z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., zgodnie z którym przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w razie wystąpienia istotnego zagadnienia prawnego. Z przepisu art. 1 pkt 1 lit. a ustawy o Sądzie Najwyższym wynika jednak,

że sprawowanie wymiaru sprawiedliwości odbywa się przez rozpoznawanie skarg kasacyjnych. Instytucjonalne powiązanie wypowiedzi Sądu Najwyższego z indywidualnym sporem widoczne jest także w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., który wymaga aby zagadnienie prawne wystąpiło w sprawie. Oznacza to, że przyjęcie skargi do rozpoznania merytorycznego jest dopuszczalne jeśli w danym postępowaniu zakończonym prawomocnym wyrokiem wystąpiło, a zatem zaważyło na rozstrzygnięciu, zagadnienie o charakterze kwalifikowanym (istotnym). W ten sposób kontrola legalności jednostkowego wyroku (aspekt indywidualny), umożliwia osiągnięcie homogeniczności interpretacyjnej systemu prawnego (czynnik powszechny).

Drugie zagadnienie prawne również nie nadaje się do procedowania. Między oceną, czy dane pismo organu rentowego jest decyzją, czy też nie, a art. 467 § 4 k.p.c. nie zachodzi żadna relacja. Wystarczy przeczytać przepis, aby dowiedzieć się, że reguluje on instytucję zwrotu organowi rentowemu akt w celu uzupełnienia materiału sprawy. Instytucja ta nie ma zastosowania przed sądem drugiej instancji, gdyż decyzję może podjąć tylko sąd pierwszej instancji w trakcie wstępnego badania sprawy (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2008 r., I UK 358/07, LEX nr 846551). Zależność, o którą chodzi wnioskodawcy uregulowana została w art. 477⁹ § 1 i § 4 k.p.c. Przepisy te zawierają alternatywę. Jeśli organ rentowy wydał decyzję, to odwołanie ubezpieczonego sąd wiąże się z tą decyzją, jeśli jednak stwierdzi, że brak ze strony organu rozstrzygnięcia władczego, to kwalifikuje odwołanie w ramach art. 477⁹ § 4 k.p.c. Z przeprowadzonych rozważań widać, po pierwsze, że zagadnienie prawne zostało przez wnioskodawcę wadliwie skonstruowane, a po drugie, że nie jest istotne, gdyż za pomocą zwykłej aparatury interpretacyjnej można na nie udzielić klarownej odpowiedzi. Nie wystąpiły zatem przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Analogicznie jest w przypadku potrzeby wykładni art. 34 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin. Należy zauważyć, że Sąd pierwszej instancji przekazał roszczenie odszkodowawcze ubezpieczonego do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K., a apelacja w tym zakresie została oddalona. Rozstrzygnięcie w tym zakresie nie uprawnia do wniesienia skargi kasacyjnej (co zostało już wcześniej powiedziane). Oznacza to,

że również w tym przypadku Sąd Najwyższy, gdyby przyjął skargę kasacyjną nie miałby okazji dokonać wykładni przepisu prawa w zakresie postulowanym przez ubezpieczonego.

W sprawie nie doszło do nieważności postępowania. Sąd Apelacyjny w (...) wydając wyrok w dniu 24 lutego 2009 r. (po uchyleniu poprzedniego rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 28 października 2008 r.) orzekł o obowiązku zwrotu na rzecz organu rentowego przez ubezpieczonego świadczenia wypłaconego w okresie od dnia 1 czerwca 2001 r. do dnia 10 maja 2003 r. W niniejszym postępowaniu przedmiotem sprawy jest również żądanie zwrotu tożsamego świadczenia, przy czym roszczenie zgłosił wnioskodawca przeciwko organowi rentowemu. Różnica ta nie pozwala dopatrywać się niedopuszczalności drogi sądowej, czy też powagi rzeczy osądzonej (art. 379 pkt 1 i 3 k.p.c.). Wystarczy wskazać, że inne są przesłanki odpowiedzialności w zakresie zwrotu nienależnego i niezasadnie niewypłaconego świadczenia emerytalnego.

Kategoria prawna, do której odwołuje się wnioskodawca (określona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), została wyznaczona niedookreślonym zwrotem. Powszechnie przyjmuje się, że oczywista trafności skargi kasacyjnej ma miejsce wówczas, jeśli dla przeciętnego prawnika, jest ona niewątpliwa, z góry widoczna, bez potrzeby głębszej analizy stosunku prawnego oraz bez sprawdzania i oceny dowodów. Zapatrywanie to powinno wystąpić już w trakcie przedsądu, czyli wstępnego badania skargi kasacyjnej, gdyż na tym etapie procedowania rolą Sadu Najwyższego nie jest szczegółowe badanie zgłoszonych podstaw zaskarżenia. Przedstawione wcześniej rozważania świadczą o tym, że podstawy skargi nie są oczywiście uzasadnione. Sąd drugiej instancji oddalając odwołanie co do odsetek za okres sprzed 24 grudnia 2011 r. oparł się na 31 ust. 3a w związku z art. 48a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin w związku z 85 ust. 1, ust. 1a i ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Z przepisów tych klaruje się koncepcja, że obowiązek zapłaty przez organ rentowy odsetek powstaje po upływie 60 dni od zgłoszenia żądania zapłaty. Podstawy skargi kasacyjnej dotyczące przepisów prawa materialnego *prima facie* nie pozwalają sądzić, że prawidłowe jest inne rozwiązanie. Znaczy to tyle, że oczywistość skargi kasacyjnej nie została wykazana. Dotyczy to także sygnalizowanego naruszenia

przepisów postępowania. Część z podstaw została już omówiona w trakcie oceny pozostałych przesłanek przedsądu. W tym miejscu trzeba dodać, że wskazując na uchybienie art. 227 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.; art. 233 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c.; art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.; art. 385 k.p.c.; art. 476 § 2 k.p.c. skarżący wbrew dyspozycji z 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. nie wykazał w jaki sposób naruszenia te mogły mieć istotny wpływ na wynik sprawy. W tych okolicznościach oczywista trafność podstaw skargi kasacyjnej jest dyskusyjna.

Kierując się przedstawionymi argumentami Sąd Najwyższy zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.